

DE ZEESLANG.

Wat de H.H. NICOLL en MEADE-WALDO, op de vergadering der Zoological Society van 19 Juni l.l. hebben meegedeeld aangaande een ontmoeting met de »zeeslang«, heeft opnieuw de vraag op den voorgrond gesteld of er inderdaad een zoodanig onbekend gewerveld zeedier bestaat. Weliswaar werden meermalen zoogenaamde ontmoetingen met de »zeeslang« gegrond op de waarneming van andere voorwerpen dan der wetenschap onbekende gewervelde dieren. Maar de omstandigheid dat dit nieuwe geval werd waargenomen door twee mannen, in het waarnemen van dieren door een lange ondervinding voldoende geoefend om zich niet te vergissen, waarborgt daarvan o.i. de objectiviteit.

De ontmoeting, door de H.H. N. en M. W. beschreven, had plaats in den voormiddag van den 7en December 1905, toen zij, aan boord van het yacht Walhalla, in de nabijheid van de kust van Porra zeilden. Op een afstand van ongeveer 100 yards — plm. 90 M. — zagen beide waarnemers iets dat hun toescheen de vertikale rugvin te zijn van een groot dier; en kort daarop werd de kop en de hals, op geringen afstand vóór die vin, boven water gestoken. Die kop geleek meest op dien van een schildpad, en de nek was ongeveer een voet — 0.3 M. — lang. Voor zooverre men uit deze beschrijving kan beoordeelen moet dus het dier niet langer zijn geweest dan 20 à 25 voet. Hoewel het schip dadelijk daarheen werd gewend, zag men voor het vallen van den avond van de »zeeslang« niets terug: maar opmerkelijk is het, dat twee van de zee-officieren aan boord, die geen kennis droegen van het in den morgen waargenomen verschijnsel, rapporteerden dat zij gedurende den nacht hadden opgemerkt hoe een groot dier met snelle vaart langs boord van het schip zwom.

In zijn in 1898 uitgegeven boek »de Groote Zeeslang«, waarin alle belangrijke waarnemingen betreffende dit zeemonster zijn opgenomen en gecritiseerd, geeft de schrijver, Dr. OUDEMANS, lagere cijfers voor de rugvin, of is deze geheel afwezig; maar het kan zijn, dat die, bij dezelfde lengte, langer of korter scheen naarmate van de snelheid waarmede het zwom.

In 1903 publiceerde prof. RACOVITZA, te Parijs, een verhaal van een zeeslang, door luitenant LAGRESILLE in 1898 in de Along-baai (Tonkin) gezien, en in 1904 vermeldde de heer VAILLANT de verschijning van zulk een dier in die zelfde wateren. Daarin wordt het »waarschijnlijk geschubd« genoemd, met een kop als een schildpad of een zeehond. Ook bewoog het zich kronkelend, nu eens vertikaal, dan weder horizontaal.

Men kan er moeilijk aan twijfelen of in elk dezer drie recente gevallen had men te doen met een levend wezen van een zelfde type, verschillend van elk bekend, thans levend dier. Of het een nabijver is van de groep der plesio-saurussen, een »levend fossiel«, waarvan nog eenige exemplaren bestaan?

Zonder hieromtrent eenige meening te uiten, willen wij alleen opmerken, dat men het getuigenis van twee zulke geoefende waarnemers als de genoemde heeren, zeker niet op zij kan zetten op de manier, waarop Prof. MOSELEY dit de in zijn tijd bekende waarnemingen van de zeeslang deed, toen hij schreef:

»Het bestaan van de zeeslang is nog steeds een open kwestie. Dit wonderlijk dier is zoo goed als nooit door twee waarnemers »eender gezien, en zoo goed als altijd valt het een natuurkenner gemakkelijk de meegedeelde feiten te verklaren. Soms heeft men een paar walvissen gezien, dan weder bedriegt een lange massa drijvend zeewier den op een afstand zich bevindenden waarnemer. Soms heeft de zeeslang groote oogen en een kam achter den kop, dan weder is zij een lintvisch. Ik zelf ben een van de weinige vakmannen, die de slang gezien hebben. Het was op een reis van »de Theems naar Rotterdam.....; maar het bleek een troep zee-raven te zijn, die achter de golven op een lijn vlogen en die »tusschen de koppen der golven door dit wonderlijk effect maakten.«

(Naar *Nature*, June 28, 1906.)

V. D. V.